

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Miasta W.

przeciwko J. S.A. w Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 września 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 4 czerwca 2018 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej Spółki na rzecz powoda kwotę 12.500 (dwanaście tysięcy pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu kilku, szczegółowo sformułowanych zagadnień prawnych i jej oczywistej zasadności.

W związku z tym trzeba odwołać się do utrwalonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądu, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 28 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ. z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, nie publ., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, nie publ., z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, nie publ.).

Skarżąca nie sprostала tym wymaganiom. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, poza sformułowaniem w kilku punktach zagadnień prawnych i odwołaniem się do ogólnych stwierdzeń podkreślających znaczenie ich rozstrzygnięcia dla rozwoju prawa nie zostały

przedstawione żadne konkretne argumenty wskazujące na możliwość rozbieżnych ocen, przy czym tylko dwa postawione pytania nawiązują do treści norm prawnych wymienionych w podstawach skargi.

Poza tym, pierwsze pytanie ma charakter otwarty i odrywa się od poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Z ustaleń tych wynika, że ograniczenia w przeznaczeniu nieruchomości, której sprawa dotyczy, istniały przez cały czas trwania umowy o użytkowanie wieczyste, bez względu na to który z planów zagospodarowania miejscowego obowiązywał. Również pozostałe pytania nie odpowiadają poczynionym ustaleniom faktycznym. Skarżąca Spółka zakłada w nich bowiem, że doszło do błędnego ustalenia przeznaczenia nieruchomości, a tym samym nieprawidłowego ustalenia wysokości opłaty z tytułu użytkowania wieczystego, mimo że co innego ustaliły sądy *meriti*. Jak wynika z poczynionych ustaleń stronie pozwanej przysługiwała droga sądowa kontroli prawidłowości wysokości opłaty z tytułu użytkowania wieczystego, z której sama jednak zrezygnowała. Również nie są zgodne z wiążącymi Sąd Najwyższy ustaleniami faktycznymi zaskarżonego wyroku wywody strony skarżącej, że do powstania obowiązków z umowy użytkowania wieczystego doszło w wyniku władczego i jednostronnego oddziaływania strony powodowej, mimo że powódka zawarła umowę o użytkowanie wieczyste dobrowolnie i wiedząc o ograniczonym przeznaczeniu nieruchomości.

Podobne względy uzasadniają wniosek, że nie można uznać skargi za oczywiście zasadną. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06,

nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ.; z dnia z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). Wniosek skarżącej opiera się ponownie na założeniu jednostronnego i władczego oddziaływania na treść umowy przez powódkę oraz na założeniu wadliwego obliczenia wysokości opłaty z tytułu użytkowania wieczystego, pomimo poczynionych w sprawie ustaleń dotyczących możliwości skontrolowania wysokości opłat w postępowaniu sądowo administracyjnym oraz ustaleń dotyczących możliwości korzystania z gruntu oddanego w użytkowanie wieczyste obejmującego działkę oznaczoną numerem ewidencyjnym [...] zgodnie z jego dotychczasowym przeznaczeniem określonym w planie zagospodarowania przestrzennego z 1992 oraz z 2009 r.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.